

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.314 van 17 september 2002
in de zaak A. 115.170/XIV-7956.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. DE WILDE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Koning Albertlaan 128

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 28 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 juli 2001 tot weigering van regularisatie en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE WILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Slovaakse nationaliteit, is op 17 september 1981 België binnengekomen als echtgenote van een profvoetballer. Haar verblijf werd toegelaten tot de duur van het verblijf van haar echtgenoot als voetballer. Zij verwierf een verblijfsvergunning tot 31 augustus 1983.

In september 1983 is de echtgenoot van verzoekster zich gaan vestigen in Frankrijk.

1.2. Op 20 januari 2000 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/. Deze aanvraag diende zij tevens in voor haar twee kinderen, M. O. en D U.

1.3. De nota van het onderzoekssecretariaat dateert van 28 augustus 2000.

1.4. Verzoekster is door de Commissie op 26 oktober 2000, in aanwezigheid van haar dochter M. O., gehoord.

1.5. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 4 december 2000 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoekster en haar dochter D. U. en een gunstig advies voor haar dochter M. O. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“XXX diende een aanvraag in om regularisatie op grond van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, wegens

humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen. Tegelijkertijd vroeg zij regularisatie voor haar twee minderjarige dochters: O. M. en U. D., beiden eveneens van Slovaakse nationaliteit.

De identiteit van Mevrouw XXX en haar kinderen kon door het Onderzoekssecretariaat worden aanvaard en de Kamer beschikt niet over elementen die daaraan afbreuk zouden kunnen doen.

Uit het dossier, uit het verslag van het Onderzoekssecretariaat en uit het dossier Vreemdelingenzaken blijkt dat H in 1981 voor het eerst naar België kwam als partner van een voetballer. Na de scheiding maakte zij gebruik van een fictieve inschrijving aan de universiteit te Gent om haar verblijf te kunnen verlengen. Het kind M. O. werd in 1986 te Gent geboren als natuurlijke dochter van een Belg, W. V. O., die het kind sinds haar prille jeugd opvoedt. (W. Van Oost gaf zich voor de behandeling van de zaak voor de Kamer op als advocaat, maar zag hiervan af ter zitting en trad vervolgens op als derde.)

In 1996 werd Mevrouw XXX ambtelijk geschrapt en vanaf dan zijn er geen afdoende bewijzen dat Mevrouw XXX verder ononderbroken in België verbleef.

In 1996 beviel zij trouwens in Bratislava van het kind D. U.; de vader zou een in Parijs wonende Macedoniër zijn; het kind D. woont nog steeds en onafgebroken in Slowakije; uit het politieverlag van 25.1.00 blijkt dat Mevrouw XX in februari 1996 naar Bratislava vertrok om te bevallen en dat zij aldaar ingeschreven zou zijn in de bevolkingsregisters.

Aangezien dochter M. geen deel uitmaakt van het gezin van Mevrouw XXX, dient zij meer dan zes jaar ononderbroken aanwezigheid in België te bewijzen, waarin zij niet slaagt.

Van beroep zou Mevrouw XXX 'bestuurder van vennootschappen' zijn en kocht en verkocht huizen en appartementen, ook in België.

In 1997, 1998 en 1999 reisde Mevrouw XXX blijkens haar paspoort zowat de hele wereld rond, maar zij keerde steeds naar Oostenrijk terug, zodat samen met het Onderzoekssecretariaat mag aangenomen worden dat het centrum van haar belangen aldaar lag en niet in België; in deze 3 jaar kwam zij trouwens slechts 3 maal even naar ons land, allicht voor 'zaken' en misschien ook voor een kort bezoek aan haar dochtertje dat inmiddels geplaatst werd in een pensionaat. De Kamer is allerminst overtuigd van de oprechtheid en de innigheid van de moederlijke gevoelens die Mevrouw XXX voor dochter M. koestert en aanvaardt op die basis geen duurzame sociale bindingen, noch humanitaire bindingen. Samen met het Onderzoekssecretariaat meent de Kamer dat Mevrouw XXX blijkbaar nooit de behoefte heeft gevoeld om permanent bij M. te verblijven.

Op 23.11.1997 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tevens wordt er geen enkel bewijs voorgebracht dat Mevrouw XXX, noch het kind D., daadwerkelijk in België verbleven op 1.10.1999. Uit het paspoort blijkt integendeel dat zij op 5.9.1999 vanuit de USA in Oostenrijk aankwam en op 25.9.1999 opnieuw vertrok om te verblijven in Nederland en Japan.

XXX - 96902000200100002

Van het kind D. ontbreekt elk bewijs van verblijf in ons land.

Toen de plaatselijke politieambtenaar zich op 17.10.2000 aanbood op het opgegeven adres om de oproeping voor de zitting van 26.10.2000 van de Regularisatiecommissie persoonlijk af te geven, bleek Mevrouw XXX zich ook dan 'wegens beroepsbezigheden' in het buitenland te bevinden en pas terug te zullen keren twee dagen vóór de verschijning.

Uit al deze gegevens leidt de Kamer af dat Mevrouw XXX en dochter D. geen aanspraken kunnen doen gelden op het voordeel van de wet van 22.12.1999.

Voor wat betreft het kind M. O. kan het positieve advies van het Onderzoekssecretariaat gevolgd worden: het kind verblijft sinds haar geboorte in 1986 in België en wordt alhier opgevoed door haar natuurlijke vader, zodat het aangewezen is haar verblijfstoestand te regulariseren.”.

- 1.6. Op 10 juli 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie van verzoekster verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het ongunstig advies van de Commissie voor regularisatie.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

- 1.7. Op 28 november 2001 heeft verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, ontvangen.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.1.1.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert :

“EERSTE MIDDEL: DE SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

1. Dat het ministerie van binnenlandse zaken dan ook de plicht heeft om de feiten, waarop zij zich stoelt, te verzamelen op een zorgvuldige wijze.
2. Dat bovendien de feiten moeten volledig zijn.
3. Dat de feiten ook juist moeten worden beoordeeld.

Wat de argumenten betreft.

1. Dat de argumenten juist moeten zijn.
2. Dat de argumenten bovendien volledig moeten zijn
3. Dat ook de argumenten juist moeten worden beoordeeld.

Bovendien moet de motivatie ook voldoen aan het beginsel van behoorlijk bestuur (e)en meer bepaald aan het redelijkheidsbeginsel.

WAT DE ARGUMENTEN DE COMMISSIE VOOR REGULARISATIE, ZOALS OVERGENOMEN DOOR HET MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN BETREFFEN.

Verzoekster wenst in eigen woorden het advies samen te vatten.

1. Onderzoek naar de regularisatieaanvraag conform art. 2, 4/
 - 1.1. Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit, noch aan de nationaliteit van verzoekster
 - 1.2. Verzoekster verblijft sinds 1981 in België haar oudste dochter werd in België geboren en haar partner en vader van haar oudste dochter steunt haar regularisatieaanvraag. Hij verschijnt als derde. Verzoekster wil hier ontkennen dat hij zich ooit zou voorgedaan hebben als haar advocaat.
 - 1.3. Verzoekster werd ambtshalve geschrapt en er zijn geen afdoende bewijzen dat zij ononderbroken in België verbleef.
 - 1.4. De dochter zou geen deel uitmaken van het gezin.
 - 1.5. Verzoekster is bestuurster van vennootschappen. Internationaal kocht en verkocht zij onroerende goederen.
 - 1.6. De commissie stelt uit het feit dat zij steeds met haar internationale vluchten in Oostenrijk landde, zij daar was ingeschreven. Er zijn weinig inreisstempels van België
 - 1.7. Op 23 november 1997 zou verzoekster een bevel hebben gekregen het land te verlaten.
 - 1.8. De commissie aanvaardt niet dat verzoekster in België zou verbleven hebben op 1 oktober 1999.

Eerste onderdeel.

De toetsing aan het criteria van artikel 2,4/ is op een onzorgvuldige manier gebeurd.

Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit, noch aan de nationaliteit van verzoekster Wel stelt men dat geen bewijs is dat verzoekster sinds 1997 het centrum van haar belangen in België had.

- De commissie maakt in haar beslissing wel geen melding van de verklaring van de BBL, zijnde de Bank Brussel Lambert, een document dat werd overgelegd bij de

regularisatieaanvraag en dat stelt dat mevrouw XXX bij deze bank gekend is van september 1995 tot januari 2000.

- De commissie maakt in haar beslissing wel geen melding van de verklaring van de verzekeringsmaatschappij Winterhur, waar verzoekster sinds 1989 een verzekering lopen heeft voor haar wagen, een document dat werd overgelegd bij de regularisatieaanvraag en dat stelt dat mevrouw XXX bij deze (de) verzekeringsmaatschappij gekend is van november 1989 1995 tot januari 2000.
- De commissie maakt in haar beslissing wel geen melding van de verklaring van de kantoorhouder van de BBL te Gent, een document dat werd overgelegd bij de regularisatieaanvraag en dat stelt dat mevrouw XXX bij deze (de) bank gekend is van oktober 1993 tot januari 2000. Het is correct dat verzoekster deze bankrekening houdt in Knokke-Heist, op de Lippenslaan.
- De commissie maakt in haar beslissing wel geen melding van het inschrijvingsbewijs van haar auto een document dat werd overgelegd bij de regularisatieaanvraag en dat toch minstens laat vermoeden dat mevrouw XXX in België bij haar auto was, minstens dat ook (in) België een centrum van haar leven was.
- De commissie maakt in haar beslissing wel geen melding van de verklaring van het ministerie van financiën waar verzoekster als bestuurster van vennootschappen gekend is sinds november 1988 tot heden, een document dat werd overgelegd bij de regularisatieaanvraag.

Ten eerste stelt verzoekster dat de commissie zelf een fout maakt door ervan uit te gaan dat dit geen bewijzen zijn van haar verblijf

De commissie kan toch niet stellen dat de verklaring van de ontvanger van de directe belastingen niet betrouwbaar is. Soms is het ongenoegen tegen belastingsambtenaren groot, maar doorgaans zijn zij wel betrouwbaar.

Ook een accountant heeft doorgaans de reputatie om betrouwbaar te zijn.

Verzoekster heeft een wagen, ingeschreven en verzekerd op haar naam en dit sinds 1988. Ook dit is betrouwbare informatie en komt trouwens van de Belgische overheid. Tevens meent verzoekster dat de bank aan de Lippenslaan te Knokke toch als betrouwbaar kan bestempeld worden.

Men kan niet anders dan afleiden dat de commissie en dus ook het ministerie met deze gegevens geen rekening heeft gehouden. Deze gegevens maken nochtans onlosmakend deel uit van het dossier en men had er minstens acht moeten op slaan. Indien het ministerie van binnenlandse zaken van oordeel is dat deze gegevens niet betrouwbaar zijn, hadden ze hun collega's bij financiën maar dit verwijt moeten maken.

Dit maakt duidelijk een onzorgvuldigheid uit in hoofde van het ministerie van binnenlandse zaken.

Tweede onderdeel

De commissie heeft het paspoort van verzoekster onderzocht, doch dient ook hier de zorgvuldigheid aan de dag te leggen door zowel de volledige feiten te verzamelen, alsook de juiste en volledige argumenten.

Het is correct dat verzoekster omwille van professionele activiteiten vaak naar het buitenland dient te reizen, meer bepaald de verenigde staten en Azië.

Verzoekster maakte hiervoor om praktische redenen gebruik van de luchthaven in Oostenrijk.

Het ministerie van binnenlandse zaken heeft duidelijk geen rekening gehouden dat er binnen de Europese Unie geen grenscontrole meer is. Dit heeft als gevolg dat als iemand, in casu verzoekster de Europese Unie verlaat om zich naar een ander continent te begeven, zij enkel een uitreisstempel zal krijgen van het land van waaruit zij de Unie verlaat.

Indien verzoekster zich dus van België naar New York begeeft via de luchthaven van Wenen zal zij dus geen stempel in haar reispas krijgen van de grenscontrole België-Duitsland, noch Duitsland-Oostenrijk, maar enkel een Oostenrijkse stempel bij het verlaten van de Unie.

Hetzelfde gebeurt indien verzoekster terug thuiskomt NAAR KLUISBERGEN en zij hiervoor eveneens de luchthaven van Wenen gebruikt. Zij zal, zelfs indien zij zou aandringen geen stempels in haar paspoort krijgen bij het overschrijden van de Oostenrijk-Duitse grens, noch bij het overschrijden van de Duitse-Belgische grens.

Het is dan ook logisch incorrect om uit het hebben van in en uitreisstempels van Oostenrijk af te leiden dat het centrum van haar beroepsleven en privé-leven in Oostenrijk zou liggen.

Een zakenman die de luchthaven van Charles de Gaulle verkiest boven Zaventem hoeft daarom niet noodzakelijk het centrum van zijn belangen te hebben in Parijs. Dit is tevens een onzorgvuldigheid door geen correcte argumentatie af te leiden uit de gegevens die voorhanden zijn in het dossier.

Derde onderdeel

Het advies neemt aanstoot aan het feit dat de dochter van verzoekster op pensioonaat zit. Daaruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de dochter van verzoekster geen deel zou uitmaken van haar gezin.

Verzoekster begrijpt dat een innerlijke overtuiging van haar al dan niet moederlijke gevoelens een appreciatie is die niet aan de raad van State kan worden overgelegd, maar volledigheidshalve wenst verzoekster toch te melden dat deze stelling haar raakt.

De link tussen pensioonaat en het ontbreken van een gezinsverband is duidelijk geen correcte motivering, minstens gebaseerd op een fout en onjuist argument.

Dit schendt uiteraard de zorgvuldigheidsplicht.

Vierde onderdeel

Ook bij de evaluatie of verzoekster al dan niet op 1 oktober 1999 in België verbleef is op een onzorgvuldige manier gebeurt

Verzoekster verwijst hier integraal naar haar motivering in het tweede onderdeel van dit eerste middel.

Vijfde onderdeel

De toetsing aan het criteria van artikel 2,4/ is op een onzorgvuldige manier gebeurd.

De beslissing stelt dat wat betreft het wettig verblijf en de afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten de bewijsstukken ontbreken.

En eerste kan uit het dossier van de dienst vreemdelingenzaken zelf afgeleid worden dat er een wettig verblijf is van minstens 16 jaar.

Het is uiterst onzorgvuldig deze gegevens die enerzijds bekend zijn en anderzijds ook nog aangereikt worden door verzoekster niet in overweging te nemen.

Mochten deze feiten juist beoordeeld zijn, had men moeten vaststellen dat verzoekster niet enkel wat de langdurige periode betreft, ruimschoots voldoet, doch ook wat het relevant wettig verblijf betreft.

De beslissing heeft eenvoudigweg dit element niet onderzocht laat staan dat men zou aanhalen dat een legaal verblijf van 16 jaar niet relevant zou zijn.

Dit is een duidelijke inbreuk op de zorgvuldigheidsplicht die toch wel voorschrijft dat men met alle, en zeker met alle relevante informatie rekening moet houden.”;

2.1.1.1.2.1. Overwegende dat in haar eerste middel verzoekster de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

2.1.1.1.2.2. Overwegende dat zij vooreerst stelt dat de toetsing aan het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 niet op zorgvuldige wijze is gebeurd aangezien de Commissie geen melding maakt van een aantal stukken (verklaringen van de BBL, verzekeringsmaatschappijen, ministerie van financiën, accountant, en een inschrijvingsbewijs van een auto) en uit deze stukken haar verblijf kan worden afgeleid; dat uit het feit dat van bepaalde stukken geen melding wordt gemaakt, niet kan worden afgeleid dat de Commissie er geen rekening mee heeft gehouden; dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat uit de bedoelde stukken een ononderbroken verblijf in België kan worden afgeleid;

2.1.1.1.2.3. Overwegende dat in een tweede onderdeel verzoekster stelt dat het logisch incorrect is om uit het hebben van in- en uitreisstempels van Oostenrijk af te leiden dat het centrum van haar beroepsleven en privé-leven in Oostenrijk zou liggen; dat verzoekster niet kan worden gevolgd; dat het geenszins onredelijk is om uit het feit dat

verzoekster in 1997, 1998 en 1999 “blijkens haar paspoort zowat de hele wereld rond (reisde), maar zij keerde steeds naar Oostenrijk terug” af te leiden dat “mag aangenomen worden dat het centrum van haar belangen aldaar lagen en niet in België”; dat de Commissie hier aan toevoegde dat zij “in deze 3 jaar slechts 3 maal even naar België (kwam) voor een kort bezoek, allicht voor ‘zaken’ en misschien ook voor een kort bezoek aan haar dochtertje dat inmiddels geplaatst werd in een pensionaat”;

2.1.1.1.2.4. Overwegende dat in een derde onderdeel verzoekster betoogt dat de link tussen het pensionaat van haar dochter M. en het ontbreken van een gezinsverband duidelijk geen correcte motivering is; dat uit het advies van de Commissie niet blijkt dat het feit dat “dochter M. geen deel uitmaakt van het gezin van mevrouw XXX” volgt uit de omstandigheid dat eerstgenoemde op pensionaat zit; dat de Commissie tot deze conclusie komt op grond van de vaststellingen dat “het kind M.

O. in 1986 te Gent (werd) geboren als natuurlijke dochter van een Belg, W. V. O., die het kind sinds haar prille jeugd opvoedt” en dat “uit het politieverslag van 25.01.00 blijkt dat Mevrouw XXX in februari 1996 naar Bratislava vertrok om te bevallen en dat zij aldaar zou ingeschreven zijn in de bevolkingsregister”;

2.1.1.1.2.5. Overwegende dat, wat het vierde onderdeel betreft, namelijk dat de evaluatie of zij op 1 oktober 1999 in België verbleef op een onzorgvuldige wijze is gebeurd, ook hier de vaststelling volstaat dat de Commissie geenszins onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan wanneer zij stelt dat er geen bewijs wordt voorgebracht dat zij daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999; dat zij stelt dat het tegendeel blijkt uit het paspoort, namelijk dat “zij op 5.9.1999 vanuit de USA in Oostenrijk aankwam en op 25.9.1999 opnieuw vertrok om te verblijven in Nederland en Japan”;

2.1.1.1.2.6. Overwegende dat tenslotte verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat wat betreft het wettig verblijf en de afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bewijsstukken ontbreken; dat uit het advies van de Commissie voor regularisatie en in navolging uit de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken niet blijkt dat deze zich hebben uitgesproken over het al dan niet wettig verblijf van verzoekster in België; dat bovendien in het advies uitdrukkelijk wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster heeft gekregen op 23 november 1997; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.1.1.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert :

“TWEEDE MIDDEL: GEBREK AAN MOTIVERING: SCHENDING VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt ‘afdoende’ dient

te zijn. Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven reden in evenredigheid dient te staan met de genomen beslissing.

2.1. Het ministerie van binnenlandse zaken moet uitgaan van correcte gegevens. Gezien wat hierboven onder het eerste middel werd aangehaald in de drie onderdelen kan men sterk twijfelen dat het ministerie uitgegaan is van correcte gegevens.

Dit is niet voldoende.

2.2. De argumenten zijn dan ook niet juist beoordeeld.

Ook hier verwijst verzoekster naar haar eerste middel en wijst op de absurditeit van bepaalde motiveringen.

Een argument kan niet zomaar weggeveegd worden.

2.3. Besluit

Het niet of niet voldoende motiveren, evenals het niet correct motiveren, levert zonder meer de illegaliteit van de bestreden bestuurshandeling op wegens schending van een substantiële vormvereiste.

Het volstaat voor de vernietiging van de rechtshandeling.

2.4. Bovendien zijn de argumenten niet in evenredigheid met de genomen beslissing. Deze bestreden beslissing mist dan ook alle redelijkheid.”;

2.1.1.2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de Minister van Binnenlandse Zaken moet uitgaan van correcte gegevens en de argumenten juist moet beoordelen; dat zoals het middel geformuleerd is, het samenvalt met het eerste middel; dat het middel derhalve om dezelfde redenen dient te worden verworpen;

2.1.1.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel aanvoert :

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE WET VAN 22.12.1999

Schending van art. 2,4/ van de wet van 22.12.1999

Het feit dat een persoon meer dan 6 jaar op het grondgebied verblijft moet aanzien worden als zijnde het hebben van humanitaire redenen of duurzame sociale bindingen. Dit wordt afgeleid uit de samenlezing van art. 2,4/ en 9, 9/ van de wet van 22.12.1999. Bovendien dient verzoekster geen zesjarig verblijf aan te tonen vermits hij (zij) een relevante periode in België op een legale manier heeft verbleven. Men kan toch moeilijk een periode van 16 omschrijven als niet relevant.

Anderzijds stelt de wet tevens dat verzoekster recht kan doen gelden op een regularisatie conform art. 2,4/ indien hij (zij) verklaart dat hij (zij) de afgelopen vijf jaren geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten.

Verzoekster heeft dit verklaart (sic).

Het feit dat verzoekster in november 1997 een bevel zou hebben gekregen wordt niet aangetoond uit dit dossier.”;

2.1.1.3.2. Overwegende dat om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, uit de samenlezing van artikel 2, 4/ en 9, 9/ van de genoemde wet van 22 december 1999 blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/ van de genoemde wet van 22 december 1999, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn

voor regularisatie; dat uit de samenlezing van deze artikelen geenszins kan worden afgeleid dat “het feit dat een persoon meer dan 6 jaar op het grondgebied verblijft moet aanzien worden als zijnde het hebben van humanitaire redenen of duurzame sociale bindingen”; dat niet valt in te zien waarom de verwerende partij aan de hand van het dossier zou dienen aan te tonen dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft ontvangen; dat verzoekster hier immers niet onwetend over kan zijn aangezien het bevel persoonlijk aan haar werd overhandigd en zij voor ontvangst heeft getekend; dat het derde middel niet gegrond is;

2.1.1.4.1. Overwegende dat verzoekster als vierde middel (in het verzoekschrift eveneens het derde middel genaamd) aanvoert :

“DERDE (VIERDE) MIDDEL: SCHENDING VAN DE WET VAN 25 NOVEMBER 1991, HOUDENDE GOEDKEURING VAN HET VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND AANGENOMEN TE NEW YORK OP 20 NOVEMBER 1989

Het ministerie neemt op 16 november 2001 een beslissing dat de dochter van verzoekster wel in het land kan verblijven en dat zij aldus wordt geregulariseerd.

Dit is duidelijk niet in het belang van het kind.

Zij wordt zo gescheiden van haar moeder.

Dit is minstens een schending van artikel 3 dat aan de overheid elke overheid de verplichting oplegt om bij elke maatregel het belang van het kind te laten primeren.

Bovendien schendt dit de rechten van de ouders om het kind op te voeden vermeld in artikel 5.

Vooraf is het een schending van artikel 9 :

- Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van een ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).

De bewoording van dit verdrag laten geen ruimte voor interpretatie.”;

2.1.1.4.2. Overwegende dat de artikelen 3, 5 en 9 van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij

wet van 25 november 1991 geen directe werking hebben; dat het middel niet ontvankelijk is;

2.2. Wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Overwegende dat verzoekster in fine van haar verzoekschrift stelt dat de door haar aangehaalde middelen slaan zowel op de eerste als op de tweede bestreden beslissing; dat in wezen alleen het vierde middel (in het verzoekschrift eveneens derde middel genoemd) in verband kan worden gebracht met het bevel om het grondgebied te verlaten; dat ten dezen moet verwezen worden naar hetgeen supra sub 2.1.1.4.2. werd gesteld;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien september tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.